

SENTÈNCIA 2000-35 DE 18 DE SETEMBRE DE 2000

CASS. Responsabilitat de la CASS. La CASS no ha comès una falta de servei i l'interessat no ha sofert cap perjudici.

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- El Sr. A.R. va interposar recurs contra la denegació tàcita de la seva sol·licitud de data 27 de gener de 1999 en la qual reclamava una indemnització pels danys derivats de la inactivitat de la CASS. En efecte el demandant manté que la passivitat de la CASS en la reclamació de les cotitzacions degudes pel seu antic patró que fou condemnat, en el marc d'un procediment laboral, i per sentència ferma, a l'abonament al treballador de 1.420.443 pessetes, l'havia conduït a encetar diversos procediments administratius i judicials que ara reclamava a la CASS.

2.- En la sentència del primer de desembre de 1999, el Tribunal de Batlles ha desestimat la demanda promoguda pel Sr. A.R.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 3 de maig de 2000, el Sr. A.R. manifesta principalment:

- que la CASS observa una actitud totalment passiva i permissiva respecte a la manca de cura del Sr. F.H. (l'antic patró) en el compliment de les seves obligacions;

- que "l'únic que resta acreditat és que els dies 9 de març de 1998 i 4 de febrer de 1999, la CASS convoca al Sr. F.H. a les seves oficines per tractar diferents assumptes, entre els quals, del Sr. A.R.. I res més";

- que "la diligència de la CASS consistí en un tímid requeriment en tot un any";

- que "la CASS ha incomplert, flagrantment el que disposa l'apartat a) de l'article 10 del Reglament financer de la CASS, el qual disposa que el patró està obligat a pagar les cotitzacions dels seus assalariats".

- que "la passivitat de la CASS constitueix causa de responsabilitat administrativa (falta de servei, article 59 del Codi de l'administració).

4.- En la seva contesta de data 23 de maig de 2000, manifesta:

- que el Sr. A.R. ha obtingut regularment les prestacions per part de la CASS i per tant l'agent no ha tingut perjudici;

- que “totes les actuacions efectuades per l’agent, han estat efectuades pel seu propi compte i risc, ja “a priori”, sense tenir res a veure amb la reclamació del deute que el Sr. F.H. tenia concret envers la meva manant”;

- que la CASS realitza tota la tramitació del deute en concepte de cotitzacions del Sr. F.H., a partir de la comunicació que l’Hble. Batllia d’Andorra li cursa, indicant les sentències laborals fermes amb obligació de cotització, essent aquest el sistema habitual de presa de coneixement per part de la meva manant, no essent per tant necessària la denuncia per part de cap particular”.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l’article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- L’exigibilitat de la responsabilitat administrativa suposa que es compleixin dues classes de condicions (article 58 del Codi de l’administració):

- l’existència d’un fet, acció o omissió tal que, per exemple “una falta de servei, ocasionada per la mala organització del servei o per la manca de funcionament del servei”

- que aquesta falta de l’administració ha de causar un perjudici a l’interessat.

Tercer.- En aquest cas després d’haver obtingut satisfacció davant la jurisdicció civil (veure foli 17 i 19) per les sentències de 12 de juny i 3 de novembre de 1997, el Sr. A.R. va adreçar varies denúncies a la CASS, el 14 de gener, 3 d’abril i 19 de maig de 1998.

De l’examen de l’expedient, resulta que la CASS no ha estat inactiva, com ho prova la tramesa de varies cartes i convocatòries al Sr. F.H., principalment les del 6 de febrer i 9 de març de 1998 (veure foli 143). En efecte, el Sr. F.H. ha regularitzat la seva situació als voltants de 1999, segons les declaracions de l’advocat de la CASS en la vista oral.

Resulta per tant d’aquests fets que la CASS no ha comès una falta de servei i la primera condició d’aplicació de la responsabilitat administrativa no es compleix.

Quart.- D’altra banda, el Sr. A.R. ha continuat percebent normalment les prestacions socials que li corresponien, (veure foli 155 i següents).

En conseqüència, l’interessat no ha sofert cap perjudici.

Resulta d’aquestes consideracions que el Sr. A.R. no compleix les condicions per comprometre la responsabilitat de la CASS.

Cinquè.- No s'aprecien circumstàncies determinants d'una especial condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer: Desestimar el recurs d'apel·lació presentat el Sr. A.R.

Segon.- Confirmar la sentència recorreguda i declarar que el rebuig tàcit de la CASS en relació amb la sol·licitud de l'agent de data 27 de gener de 1999, es ajustat a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.